

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce: **Zemědělské družstvo „Agroholding“ se sídlem v Bernarticích**
sídlem Bernartice 111, Bernartice

proti

žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 65/17, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2022, č.j. MZE-69819/2021-12111

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl námitku žalobce a potvrdil oznámení Státního zemědělského intervenčního fondu, Regionálního odboru Olomouc (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 19. 10. 2021 č.j. SZIF/2021/0600496 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) o tom, že byla provedena aktualizace evidence půdy na základě oznámení ze dne 10. 5. 2019.

Shodu s prvopisem potvrzuje X

2. Podstatou sporu je posouzení otázky, zda byly splněny zákonné podmínky pro aktualizaci evidence půdy u půdních bloků ve čtverci X, kód X (pozemek parc. č. XA v katastrálním území B.).

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnul dosavadní průběh řízení a dále uvedl, že nesouhlasí s právním názorem žalobce, který považuje za právní důvod k svému užívání pozemku p. č. XA, k.ú. B., vznik nájmu na základě zákona o půdě, protože mezi žalobcem a OSEVOU, Semenářským statkem Javorník, s.p. (dále také jen „OSEVA“) ze dne 1. 7. 1993 mělo vzniknout oprávnění užívat pozemek ke dni vydání ideální poloviny pozemku oprávněnému F. S. (dále jen „F. S.“) a na základě této skutečnosti měl vzniknout žalobci nájemní vztah ze zákona ke dni vydání ideální poloviny pozemku oprávněnému (17. 11. 1994).
4. Žalovaný argumentuje článkem V smlouvy o nájmu ze dne 1. 7. 1993, z něhož vyplývá, že smlouva o nájmu končí přechodem pronajatého majetku na příslušný Fond a pokud by byla uzavřena na dobu delší, zaniká právo užívat majetek dnem jeho přechodu na příslušný fond. Pokud tedy do smlouvy pozemek zahrnut byl, právo užívat pozemek zaniklo dnem, kdy majetek OSEVY, přešel v rámci privatizačního procesu na příslušný fond.
5. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 6. 2002 č.j. 28 Cdo 2047/2001 s tím, že pokud jednou vznikl nájemní vztah ze zákona ke dni účinnosti zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon č. 229/1991 Sb.“ nebo také „zákon o půdě“), ve prospěch OSEVY, nemohl tento vztah vzniklý ze zákona nahradit nový ve prospěch žalobce, který měl vzniknout okamžikem vydání ideální poloviny pozemku oprávněnému F. S. Došlo by maximálně ke vzniku podnájemního vztahu ve prospěch žalobce, který by zanikl ke dni přechodu majetku OSEVY na příslušný fond. Žalobci proto nikdy nevznikl nájem přímo ze zákona. Nadto se dle názoru žalovaného nájemní smlouva ze dne 1. 7. 1993 vztahovala pouze na movité věci.
6. Jelikož materiály týkající se nájemních vztahů z devadesátých let byly z větší části skartovány, nelze postavit najisto, zda došlo k ukončení nájemního vztahu mezi Pozemkovým fondem ČR a OSEVOU. Z privatizačního spisu č. 15139 prvostupňový orgán zjistil, že podnik Oseva, část Uhelná, neměl v užívání restituované pozemky, které byly vydány původním vlastníkům, a proto prodejem Podniku Oseva, části Uhelná, nemohlo dojít k přechodu nájmu ze zákona. Pozemky, které byly vydávány v rámci restitucí, zůstaly v užívání zbytkových podniků, a na ty pak přešel nájem ze zákona. Naopak majetek, který nebyl předmětem restitučních nároků, zůstal v užívání družstva. Proto i za předpokladu, že nájem vzniklý k účinnosti zákona o půdě mezi Pozemkovým fondem ČR a OSEVOU nebyl nikdy ukončen, smlouvou o prodeji podniku OSEVA ze dne 27. 6. 1996 nedošlo k přechodu nájmu ze zákona vztahujícího se k pozemku. Ke dni uzavření smlouvy o prodeji podniku nebyl dotčený pozemek smluvně zatížen ve prospěch žalobce.
7. V roce 1998 ideální podíl na pozemku zdědila po svém manželovi E. S. (dále jen „E. S.“), přičemž její souhlas s pronájmem ideálního spoluvlastnického podílu pozemku dokládá Příloha č. 1 k pachtovní smlouvě ev. číslo 1493 ze dne 26. 1. 2005. S ohledem na to, že nelze platně pronajmout či propachtovat ideální spoluvlastnický podíl k nemovitosti (viz

rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 1. 2020 č.j. 26 Cdo 508/2019), není předložená nájemní smlouva ev. číslo 1493 ze dne 28. 8. 1994 platná. Nadto byla účinnost této nájemní smlouvy stanovena zpětně ke dni 1. 10. 1993, přičemž k tomuto datu měl být pozemek dle tvrzení žalobce zatížen nájemním vztahem na základě smlouvy ze dne 1. 7. 1993. Každá nová Příloha č. 1 smlouvy ruší přecházející Přílohu č. 1, a proto nejpozději okamžikem uzavření přílohy, jež obsahuje jen ideální spoluvlastnický podíl bez souhlasu druhého spoluvlastníka (jímž byl Pozemkový fond ČR), se stala nájemní smlouva ev. číslo 1493 ze dne 28. 8. 1994 neplatná. Tuto vadu nemohla zhojit ani další Příloha č. 1 z doby, kdy již byla E. S. vlastnící celého pozemku. Dle názoru žalovaného není uvedení pouze podílu chybou v psaní a počtech, jak tvrdil žalobce, čemuž odpovídají i doložené platby nájemného.

8. Žalovaný dále argumentuje Výpovědí z nájmu pozemků ze dne 29. 8. 2018 zaslanou E. S. žalobci, kde je vypovídán nájem pouze ideální poloviny pozemku, což odpovídá i vyjádření E. S. Stanovy žalobce z roku 2004 dohledatelné ve sbírce listin obchodního rejstříku ani neukládají povinnost členům družstva propachtovat žalobci pozemky, pokud tuto povinnost ukládaly stanovy dřívější, na E. S. se povinnost vztahovat nemohla, protože nebyla výlučnou vlastnící pozemku.
9. Dle mínění žalovaného byl v řízení shromážděn dostatečný podkladový materiál a žalobcem navrhané výsledky jsou nadbytečné.
10. Žalovaný uzavřel, že žalobce neprokázal, že disponuje platným právním důvodem k užívání pozemku.

III. Žaloba

11. Žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí z toho důvodu, že považuje napadené rozhodnutí za nesprávné a nezákonné. Následkem napadeného rozhodnutí žalobce neobdržel zemědělské dotace související s hospodařením na půdě v roce 2019. Žalobci svědčí nájemní smlouva uzavřená s E. S. i dřívější nájemní vztah vzniklý vydáním pozemku v restituci, který přešel na žalobce v rámci privatizace.
12. Žalobce uvedl, že na pozemku hospodařila ke dni účinnosti zákona č. 229/1991 Sb., OSEVA, vlastníkem pozemku byla Česká republika a pozemek byl spravován Pozemkovým fondem ČR. OSEVĚ vzniklo dnem účinnosti zákona o půdě právo nájmu a žalobce 1. 7. 1993 v rámci privatizace od OSEVY převzal do užívání i tento pozemek včetně nedokončené výroby, která mu byla pronajata. Od té doby na pozemku žalobce hospodaří a na základě smlouvy o prodeji podniku ze dne 27. 6. 1996 se stal vlastníkem doposud pronajaté nedokončené výroby. Dne 17. 11. 1994 byla schválena dohoda o vydání nemovitostí mezi OSEVOU a oprávněnou osobou, F. S., ohledně ideální poloviny pozemku. Protože nedošlo k jiné dohodě, vznikl dnem vydání mezi F. S. a žalobcem nájemní vztah, který nahradil původní nájemní vztah vzniklý ze zákona. I pokud by toto nájemní právo svědčilo OSEVĚ namísto žalobce, zajisté by bylo smlouvou ze dne 27. 6. 1996 převedeno na žalobce. Žalobce byl již od 1. 7. 1993 v dobré víře, že je řádným uživatelem pozemku. Užívání pozemku žalobcem má právní kontinuitu. Zpochybňování ze strany Pozemkového úřadu ČR a žalovaného, tedy úřadů, které prováděly privatizaci, je nemravným jednáním ke škodě žalobce. Hodnocení jednotlivých důkazů považuje žalobce za neobjektivní. Žalovaný bez dalšího zkoumání vzal tvrzení E. S. za pravdivá, přestože jakožto členka žalobce měla v rozhodném

období povinnost pronajmout předmětný pozemek žalobci, což také učinila a v souladu s tím se i chovala a nechala si vyplácet pachtovné a daň z nemovitostí. Žalobce odkazuje na nálezy sp. zn. I. ÚS 2447/13 a I. ÚS 436/05.

13. Žalobce navrhoval výsledky svědků, které nakonec správní orgán neučinil. Dopis E. S. ze dne 9. 11. 2018 potvrdil existenci nájemního vztahu k celému pozemku.
14. Povinnost E. S. pronajmout pozemek žalobci vyplývá ze stanov přijatých na členské schůzi družstva dne 27. 6. 2014, již se v zastoupení účastnila.

IV. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby.
16. Dále žalovaný konstatoval, že evidence zemědělské půdy podle užívatelských vztahů je záznamem zákonem stanovených informací o půdních blocích, jenž slouží ke zjednodušení a urychlení poskytování dotací a kontrole jejich plnění.
17. Žalovaný poukázal na článek V smlouvy ze dne 1. 7. 1993 z něhož vyplývá, že smlouva o nájmu končí přechodem pronajatého majetku na příslušný fond a pokud by byla uzavřena na dobu delší, zaniká právo užívat majetek dnem jeho přechodu na příslušný fond. Pokud tedy do smlouvy pozemek zahrnut byl, právo užívat pozemek zaniklo dnem, kdy majetek OSEVY, Semenářského statku Javorník, s.p., přešel v rámci privatizačního procesu na příslušný fond.
18. Pokud jednou vznikl nájemní vztah ze zákona ke dni účinnosti zákona č. 229/1991 Sb., ve prospěch OSEVY, nemohl tento vztah ze zákona nahradit nový ve prospěch žalobce, který měl vzniknout okamžikem vydání ideální poloviny pozemku oprávněnému F. S. Došlo by maximálně ke vzniku podnájemního vztahu ve prospěch žalobce, který by zanikl ke dni přechodu majetku OSEVY na příslušný fond. Žalobci proto nikdy nevznikl nájem přímo ze zákona.
19. Dle názoru žalovaného nájemní smlouva ze dne 1. 7. 1993 vztahovala pouze na movité věci.
20. Jelikož materiály týkající se nájemních vztahů z devadesátých let byly z větší části skartovány, nelze postavit najisto, zda došlo k ukončení nájemního vztahu mezi Pozemkovým fondem ČR a OSEVOU. Z listin, které byly v řízení k dispozici, vyplynulo, že nájem ze zákona vznikl ve prospěch OSEVY a zanikl k 1. 10. 1993.
21. Podle smlouvy o prodeji podniku ze dne 27. 6. 1996 přešly do vlastnictví kupujícího mimo jiné věci, finanční prostředky, práva a jiné majetkové hodnoty a závazky na základě rozhodnutí o privatizaci a aktualizovaného privatizačního projektu č. 15139. Podle privatizačního projektu však do něj nebyla zahrnuta zemědělská půda, a majetek, o který se přihlásily oprávněné osoby, byl vyčleněn na zbytkový podnik. Jako restituent byl uveden také F. S. Pozemky, které byly vydávány v rámci restitucí, byly v užívání zbytkových podniků, a na ty pak přešel případný nájem ze zákona. Naopak majetek, který nebyl předmětem restitučních nároků, zůstal v užívání družstva. Dle názoru žalovaného žalobce

nedržel ke dni 27. 6. 1996 žádný právní titul, na základě kterého by byl k tomuto dni oprávněn pozemek užívat.

22. V roce 1998 ideální podíl na pozemku zdědila po svém manželovi a E. S., přičemž její souhlas s pronájmem ideálního spoluvlastnického podílu pozemku dokládá Příloha č. 1 k pachtovní smlouvě ev. číslo 1493 ze dne 26. 1. 2005. S ohledem na to, že nelze platně pronajmout či propachtovat ideální spoluvlastnický podíl k nemovitosti, není předložená nájemní smlouva ev. číslo 1493 ze dne 28. 8. 1994 platná. Sporná je rovněž stanovená účinnost smlouvy ke dni 1. 10. 1993. Každá nová Příloha č. 1 smlouvy ruší přecházející Přílohu č. 1, a proto nejpozději okamžikem uzavření přílohy, jež obsahuje jen ideální spoluvlastnický podíl bez souhlasu druhého spoluvlastníka, jímž byl Pozemkový fond ČR, se stala nájemní smlouva ev. číslo 1493 ze dne 28. 8. 1994 neplatnou. Tuto vadu nemohla zhojit ani další Příloha č. 1 z doby, kdy již byla E. S. vlastnící celého pozemku. Dle názoru žalovaného není uvedení pouze podílu v Příloze č. 1 chybou v psaní a počtech, jak tvrdil žalobce, čemuž odpovídají i doložené platby nájemného.
23. Žalovaný dále argumentuje výpovědí z nájmu pozemků ze dne 29. 8. 2018 zaslanou E. S. žalobci, kde je vypovídán nájem pouze ideální poloviny pozemku, což odpovídá i vyjádření E. S..
24. Žalovaný poukazuje, že ačkoliv stanovy žalobce z roku 2014 skutečně uvádějí povinnost členů žalobce přenechat mu pozemky k užívání, nebylo prokázáno, že by E. S. tuto povinnost plnila. Takové ustanovení bylo totiž do stanov vloženo nově a jistě nebylo pro některé členy okamžitě splnitelné, protože již pozemky pronajímali někomu jinému.

V. Jednání před soudem

25. Při jednání dne 28. 2. 2024 žalobce i žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích, odkázali na svá písemná podání a shrnuli svou argumentaci. Žalobce zejména rozvedl myšlenku konkurentního nájmu.
26. Soud neprovedl důkaz navrhovaný žalobcem, a to privatizačním spisem č. 15139 s názvem „*Zakladatelský privatizační projekt na státní podnik OSEVA semenářský statek Javorník IČO: 13642201*“, neboť dospěl k závěru, že skutkový stav věci byl náležitě zjištěn již na základě důkazů provedených správními orgány v průběhu správního řízení a zdokumentovaných ve správním spise; provádění jakýchkoliv dalších důkazů tak soud shledal nadbytečným. K tomu je nutno dodat, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud nutně vycházel z obsahu správního spisu, neboť jeho povinností bylo mj. posoudit, zda skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je se správním spisem v souladu a zda v něm má oporu (ust. § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“).

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

27. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

28. Podstatou sporu je posouzení právní otázky, zda byly splněny zákonné podmínky pro aktualizaci evidence půdy u půdních bloků ve čtverci X, kód X.
29. Žaloba není důvodná.
30. Soud vycházel z následující právní úpravy.
31. Podle § 3a odst. 1 zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství (dále jen „zákon o zemědělství“) evidence využití půdy slouží k ověřování správnosti údajů uvedených v žádosti, jejichž předmětem je dotace podle § 3 odst. 5 písm. a), ke kontrolám plnění podmínek poskytnutí dotace, pro evidenci ekologického zemědělství, pro evidenci ovocných sadů, pro evidenci pěstování geneticky modifikované odrůdy (§ 2i), pro uplatnění nároku na vrácení spotřební daně, pro evidenci pěstování máku setého a konopí a pro evidenci území určeného k řízeným rozlivům povodní.
32. Podle § 3a odst. 4 zákona o zemědělství evidenční jednotkou evidence půdy vycházející z půdního bloku je díl půdního bloku, který je součástí půdního bloku, o minimální výměře 0,01 ha zahrnující souvislou plochu zemědělsky obhospodařované půdy, na níž může navazovat plocha s ekologicky významným prvkem, případně vodní plochu nebo plochu zalesněné zemědělské půdy, která byla v evidenci půdy vedena jako zemědělská půda, a pro který platí, že a) na něm vlastním jménem a na vlastní odpovědnost zemědělsky hospodaří fyzická nebo právnická osoba (dále jen „uživatel“), (...).
33. Podle § 3a odst. 5 zákona o zemědělství písm. e) se u dílu půdního bloku eviduje označení uživatele, včetně uvedení identifikačního čísla, jde-li o právnickou osobu a fyzickou osobu s přiděleným identifikačním číslem, nebo data narození, popřípadě rodného čísla, jde-li o fyzickou osobu, které identifikační číslo přiděleno nebylo.
34. Podle § 3g odst. 1 písm. c) zákona o zemědělství je uživatel povinen Fondu na jím vydaném formuláři ohlásit skutečnost, že došlo ke změně uživatele dílu půdního bloku.
35. Podle § 3g odst. 3 zákona o zemědělství Fond provede aktualizaci evidence půdy na základě ohlášení změny podle odstavce 1, jestliže údaje v ohlášení změny neshledá nepravdivými, popřípadě neúplnými, a jedná-li se o ohlášení podle odstavce 1 písm. b), c) nebo g), doloží uživatel Fondu a) písemnou dohodu podle odstavce 2 nebo b) doklad prokazující právní důvod užívání zemědělské půdy, která se stala předmětem rozporu podle odstavce 2. (...).
36. Podle § 3g odst. 4 zákona o zemědělství Fond aktualizaci evidence půdy podle ohlášení změny podle odstavce 1 neprovede a tuto skutečnost s uvedením důvodu oznámí písemně uživateli, který učinil ohlášení změny podle odstavce 1, popřípadě osobě, které se aktualizace evidence půdy týká, jestliže a) i po předložení dokladu podle odstavce 2 shledá údaje v ohlášení změny nepravdivými, nebo b) uživatel, který učinil ohlášení změny, nedoložil písemnou dohodu podle odstavce 2 nebo doklad prokazující právní důvod užívání zemědělské půdy, která se stala předmětem rozporu podle odstavce 2. Pokud podle postupu Fondu podle odstavce 3 nebo věty první tohoto odstavce, zjistí Fond, že uživatel u zemědělské půdy splnil podmínky podle § 3a odst. 4, vyznačí v evidenci půdy hranici dílu

půdního bloku s tím, že o část dílu půdního bloku, ke které nebyl doložen právní důvod užívání zemědělské půdy, se sníží výměra způsobilé plochy vedené v evidenci půdy.

37. Soud nejprve předesílá, že smyslem vedení evidence využití zemědělské půdy je podle § 3a odst. 1 zákona o zemědělství vytvoření podkladů pro kontrolu správnosti údajů uvedených v žádosti o dotaci a ke kontrole plnění podmínek dotace. Za tímto účelem se do předmětné evidence zaznamenávají údaje stanovené v § 3a odst. 5 zákona o zemědělství. Evidence zemědělské půdy podle uživatelských vztahů je tedy určitým záznamem zákonem stanovených informací o půdních blocích, který slouží ke zjednodušení a urychlení poskytování dotací a kontrole jejich plnění, a to tím, že správní orgán při poskytování dotací vychází z informací, které jsou do této evidence zapsány na základě průkazných dokladů předložených příslušnou osobou. Případné odepření zaevidování pozemku vede k tomu, že žadateli o dotaci následně nebude dotace poskytnuta. Rozhodnutí o (ne)provedení aktualizace evidence tak nemá čistě evidenční charakter, je standardně přezkoumatelné ve správním soudnictví a je proti němu přípustná žaloba dle § 65 a násl. s. ř. s. (srov. shodně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2009, č. j. 11 Ca 143/2008-35, resp. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č. j. 3 As 187/2014-37).

38. Soud dále souhlasí se žalovaným, že cílem řízení o aktualizaci evidence půdy není rozhodnout soukromoprávní spor mezi osobami dotčenými evidencí půdy. Proto ani posouzení toho, kdo je oprávněn užívat předmětné pozemky pro účely evidence půdy, nemá povahu autoritativního rozhodnutí o soukromoprávních právech a povinnostech účastníků řízení. Takové závazné posouzení náleží do pravomoci soudů v občanském soudním řízení. V kontextu řízení o aktualizaci evidence půdy řeší správní orgán spor o užívací právo k pozemkům jako předběžnou otázku, a to pouze v rozsahu potřebném pro vedení evidence. Případné rozhodnutí civilního soudu ve sporu o existenci užívacího práva či platnost výpovědi nájemní smlouvy apod. by bylo pro správní orgán závazné (§ 57 odst. 3 s. ř.), stejně jako pro zdejší soud (§ 159a odst. 3 o. s. ř.). Soudu však ke dni vydání tohoto rozsudku není známo, že by takové rozhodnutí civilního soudu existovalo.

39. Pro určení uživatele půdy je přitom stěžejní právě zápis v evidenci půdy, nikoliv faktické užívání. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 2 As 2/2008-55 k tomu soud uvedl, že *„vycházel-li žalovaný při posuzování intenzity chovu hospodářských zvířat, resp. při zjišťování uživatelských vztahů ke stěžovatelem uváděným půdním blokům, pouze a jen z údajů v evidenci půdy, byla v daném případě naplněna formální (a současně kumulativní) podmínka aplikace ustanovení § 13 odst. 1 písm. b) bod 2 nařízení. Pokud by správní orgány přihlédly k tomu, že stěžovatel fakticky užíval i jiné, v evidenci neuvedené, půdní bloky, překročil by meze, které mu zákon stanoví, a své rozhodnutí by zatížil nezákonností. Ustanovení § 13 odst. 1 písm. b) a § 13 odst. 3 nařízení proto nedává žalovanému žádný prostor pro dokazování faktického užívání půdních bloků, neboť za rozhodné stanoví jedině údaje v evidenci půdy. Tento postup je současně i souladný s požadavkem rovného zacházení se všemi žadateli, stejně jako s principem předvídatelnosti rozhodování správního orgánu.“*

40. Žalobní argumentaci lze shrnout tak, že žalobce má za to, že užívá dotčený pozemek po právu, protože mu svědčí nájemní smlouva uzavřená s E. S., a také dřívější nájemní vztah vzniklý vydáním pozemku v restituci, který na žalobce přešel v rámci privatizace. Dále

žalobce namítá, že jednotlivé důkazy nebyly hodnoceny objektivně a nebyly provedeny výslechy svědků, které navrhoval.

41. Soud předně odkazuje na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nímž se ztotožňuje. Žalobce v podané žalobě do značné míry opakuje argumenty, které již užil v řízení před správními orgány. Městský soud je předně nucen konstatovat, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č.j. 6As 54/2013-28).
42. Dále soud shrnuje obsah stěžejních listin ze správního spisu. Soud nepřehlédl ani další podklady obsažené ve správním spisu, které byly předloženy zejména žalobcem, ale nepovažuje je pro vypořádání žalobních námitek natolik rozhodující, aby výslovně rekapituloval jejich obsah.
43. Ze smlouvy ze dne 16. 12. 1992 vyplývá, že uvedeného dne byla mezi Pozemkovým fondem České republiky a ZD Bernartice uzavřena nájemní smlouva o nájmu a pronájmu nemovitostí, tedy veškerých pozemků ve správě Pozemkového fondu České republiky v katastrálním území B. v užívání JZD Javornicko se sídlem v Bernarticích a Osevy Javorník, a to nejdříve od 1. 1. 1993, popř. od 1. 10. 1993 pokud JZD Javornicko a Oseva Javorník nebude souhlasit s dřívějším skončením nájmu. Nájemní vztah dle této smlouvy končí přiznáním vlastnického práva oprávněné osobě nebo privatizací.
44. Ze smlouvy ze dne 1. 7. 1993 o nájmu movitého majetku, živého a mrtvého inventáře a zásob uzavřené mezi podnikem OSEVA, Semenářský statek Javorník, s.p. a Agroholdingem Bernartice jako nájemcem vyplývá, že žalobci byl za úplatu přenechán movitý majetek, živý a mrtvý inventář a zásoby a právo hospodaření dle seznamu. Smlouva byla uzavřena na dobu určitou s tím, že nájemní smlouva končí v souladu s § 45 odst. 3 zákona č. 92/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, přechodem pronajatého majetku na příslušný fond, nebo do dne vydání restitučního nároku, pokud pronajatý inventář do tohoto nároku náleží nebo spadá.
45. Z nájemní smlouvy ze dne 25. 8. 1994 se podává, že tohoto dne byla uzavřena nájemní (pachtovní) smlouva týkající se pozemků uvedených v příloze smlouvy, a to od 1. 10. 1993 na dobu neurčitou, a to mezi E. S. a Zemědělským družstvem Agroholding. Součástí smlouvy bylo předkupní právo ve prospěch ZD Agroholding, které se také zavázalo hradit daň z nemovitostí a další platby spojené s užíváním pozemků. Dodatky a změny ve smlouvě musí být učiněny písemnou formou a ústní ujednání jsou neplatná.
46. Z přílohy č. 1 ze dne 12. 11. 2015 k pachtovní smlouvě ev. číslo 1493 se podává, že E. S. jakožto vlastnice podílu ½ na pozemku p. č. XA v katastrálním území B. pronajala tento podíl spolu s podílem na dalších pozemcích za roční nájemné 4415 Kč.
47. Z rozhodnutí Okresního pozemkového úřadu v Šumperku ze dne 17. 11. 1994 se podává, že byla schválena dohoda uzavřená 29. 8. 1994 o vydání nemovitosti mezi Osevou Javorník a F. S., na jejímž základě bude do katastru nemovitostí zapsáno vlastnické právo pro F. S. k ideální polovině pozemků v katastrálním území B., včetně části pozemku p.č. XB

Shodu s prvopisem potvrzuje X

v katastru nemovitostí zapsané jako část p.č. XC části p.č. XD v katastru nemovitostí zapsané jako část p.č. XC.

48. Ze smlouvy č. 2260/94 ze dne 27. 6. 1996 o prodeji podniku (části podniku) OSEVA Semenářský statek, Oseva Javor., část Uhelná vyplývá, že žalobce jako kupující přijal do vlastnictví majetek dle smlouvy, a to nemovitý dle přílohy smlouvy a movitý dle inventarizace.
49. Z výzvy k úhradě kupní ceny ze dne 9. 5. 2011 vyplynulo, že E. S. byla Pozemkovým fondem České republiky vyzvána k úhradě kupní ceny ve výši 313 180 Kč za ideální $\frac{1}{2}$ uvedených pozemků zapsaných na listu vlastnictví číslo X v katastrálním území B. Z výpisu z účtu žalobce vyplývá, že dne 11. 8. 2011 byla převedena částka 313 180 Kč s poznámkou „úhrada kup. ceny pozemků“. Z kupní smlouvy č. 1001V11/78 ze dne 15. 8. 2011 vyplývá, že dne 15. 8. 2011 byla uzavřena kupní smlouva na ideální polovinu uvedených pozemků za cenu 313 180 Kč s tím, že E. S. jakožto kupující deklarovala, že na základě usnesení soudu ve věci projednání dědictví X ze dne 1. 10. 1998 již vlastní ideální polovinu těchto pozemků.
50. Z výplaty pachtovného za pronajaté pozemky ze dne 7. 6. 2019 vyplývá, že ze strany žalobce bylo E. S. v letech 2011 – 2018 vypláceno pachtovné, přičemž od roku 2015 byla částka zvýšena na 4 415 Kč, v letech 2011-2014 činilo 3 825 Kč. Z poštovních poukázek A a výdajových pokladních dokladů vyplývá, že E. S. byla ze strany žalobce vyplácena i daň z nemovitých věcí.
51. Z nabídky odkoupení nemovitostí ze dne 9. 11. 2018 vyplývá, že E. S. nabídla žalobci koupi pozemků zapsaných na listu vlastnictví č. Y v katastrálním území B., mimo jiné pozemku parc. č. XA, o nichž uvedla, že je jejich výlučným vlastníkem a jsou dlouhodobě propachtovány žalobci.
52. V písemném prohlášení ze dne 26. 6. 2019 E. S. uvedla, že stejnou nabídku na koupi pozemků, jako přijal O. L. (dále jen „O. L.“), učinila i žalobci, který ji nepřijal. Žalobce užíval polovinu jejich pozemků bez nájemního vztahu a činil na ni nátlak, aby udělila s tímto užíváním alespoň ústní souhlas. Pachtovní smlouvu ev. číslo 1493 nikdy nepodepsala a jedná se o falzum, v té době ani nemovitosti nevlastnila. Vlastnictví pozemků nabyla až v důsledku smrti manžela v roce 1998. Podepsala pouze „přílohu číslo 1 k pachtovní smlouvě ev. číslo 1493“ vztahující se k polovině pozemku. V roce 2011 odkoupila druhou polovinu pozemků, avšak polovinu nikdy žalobci nepronajala a žalobce ji užíval svévolně.
53. Z úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 10. 9. 2019 vyplývá, že E. S. uvedla, že žalobci pronajala pouze polovinu pozemku ve výměře necelých pěti hektarů, druhou polovinu žalobci nepronajala, pouze se mylně domnívala, že žalobce má druhou polovinu, kterou později zakoupila od Pozemkového fondu České republiky, od Pozemkového fondu pronajatou. Proto neřešila, že žalobce obhospodařoval celý pozemek. Dle jejího názoru v příloze pachtovní smlouvy č. 1493 předložené žalobcem došlo až po jejím podpisu ke změně pronajaté výměry a podílu.

54. V čestném prohlášení Ing. P. Š. (dále jen „P. Š.“) uvedl, že na základě smlouvy č. 2260/94 ze dne 27. 6. 1996 byl převeden i užívací titul k tehdejší parcele KN X, která tvořila produkční blok X včetně porostů.
55. V čestném prohlášení J. Š. (dále jen J. Š.“) ze dne 22. 6. 2020 pan J. Š. uvedl, že dne 1. 7. 1993 byly žalobci předány pozemky OSEVY, Semenářského statku, statek Javorník, s.p. včetně parcely KN XC tvořící produkční blok č. X, včetně porostů.
56. Ze sdělení Katastrálního úřadu pro Olomoucký kraj ze dne 10. 8. 2022 a 25. 8. 2022 vyplývá, že při obnově katastrálního operátu přepracováním byl ke dni 8. 9. 2015 z pozemku č. XC v katastrálním území B. vyčleněn pozemek p. č. XE a XA.
57. Ze sdělení Státního pozemkového úřadu ze dne 17. 9. 2020 vyplývá, že ke dni 24. 6. 1991 byl pozemek p. č. XA v katastrálním území B. veden na listu vlastnictví č. 2 – Československý stát – ONV Šumperk a dále bylo v katastru nemovitostí vyznačeno právo trvalého užívání pro subjekt Oseva, Semenářský statek Javorník, s.p. V přílohách Smlouvy č. 2260/94 o prodeji podniku (části podniku) OSEVA, Semenářský statek, Oseva Javor., část Uhelná není pozemek uveden, ani smlouva neobsahuje ustanovení, z něhož by vyplýval nájem pozemku mezi stranami. Dle identifikace katastru nemovitostí je pozemek p. č. XA v katastrálním území B. tvořen původními pozemky p. č. PK X, PK Y a GP Z. Tyto pozemky nebyly součástí nájemní smlouvy ze dne 16. 12. 1992 uzavřené mezi Pozemkovým fondem České republiky a ZD Agroholding Bernartice.
58. Z výpovědi z nájmu pozemků ze dne 29. 8. 2018 vyplývá, že E. S. vypověděla žalobci nájem z pozemků, mimo jiné z poloviny pozemku p. č. X.
59. Ze sdělení Státního pozemkové úřadu ze dne 20. 8. 2021 vyplývá, že z listin, které má Státní pozemkový úřad k dispozici bylo zjištěno, že nájem ze zákona k pozemku parc. č. XA v katastrálním území B. vznikl ve prospěch subjektu OSEVA, Semenářský statek Javorník, s.p., a zanikl k 1. 10. 1993. Již v roce 1994 byla ideální polovina pozemku parc. č. XA vydána oprávněné osobě, zbývající část byla kupní smlouvou ze dne 19. 8. 2011 prodána E. S.. Z dostupných listin vyplývá, že v době uzavření Smlouvy č. 2260/94 o prodeji podniku (části podniku) OSEVA, semenářský statek, Oseva Javor., část Uhelná pozemek parc. č. XA v nájmu nebyl.
60. Žalobce především namítal, že pozemek užíval po právu a nabídl několik právních důvodů, které mu dle jeho názoru svědčí.
61. Soud je shodně se správními orgány toho názoru, že byly splněny podmínky pro provedení aktualizace evidence půdy. Soud rekapituluje, že ke dni 24. 6. 1991 byl pozemek p. č. XA v katastrálním území B. veden na listu vlastnictví č. 2 – Československý stát – ONV Šumperk a dále bylo v katastru nemovitostí vyznačeno právo trvalého užívání pro subjekt Oseva, Semenářský statek Javorník, s.p. Ve prospěch OSEVY tak vznikl ke dni účinnosti zákona č. 229/1991 Sb., nájemní vztah ze zákona.
62. Dne 16. 12. 1992 byla mezi Pozemkovým fondem České republiky a ZD Bernartice uzavřena nájemní smlouva o nájmu a pronájmu nemovitostí, tedy veškerých pozemků ve správě

Pozemkového fondu České republiky v katastrálním území Bernartice v užívání JZD Javornicko se sídlem v Bernarticích a Osevy Javorník, a to nejdříve od 1. 1. 1993, popř. od 1. 10. 1993, a to do doby přiznání vlastnického práva oprávněné osobě nebo privatizací. Dle rozhodnutí Krajského pozemkového úřadu pro Olomoucký kraj ze dne 8. 9. 2021 č.j. SPU 331490/2021 však pozemek, jehož užívání je sporné, respektive tehdy existující pozemky, které mu předcházely, nebyl do této smlouvy zahrnut. Nelze proto učinit závěr, že by Pozemkový fond České republiky pronajal žalobci pozemky přímo, přičemž i kdyby tomu tak snad bylo, nájem by trval pouze do doby přiznání vlastnického práva oprávněné osobě nebo do privatizace.

63. Smlouva ze dne 1. 7. 1993 o nájmu movitého majetku, živého a mrtvého inventáře a zásob uzavřená mezi podnikem OSEVA, Semenářský statek Javorník, s.p. a Agroholdingem Bernartice jako nájemcem dle názoru soudu rovněž není titulem opravňujícím žalobce k užívání pozemku, protože se již z podstaty věci netýká pozemků, jak ostatně vyplývá ze samotného znění smlouvy. Trvání této nájemní smlouvy je rovněž omezeno, a to přechodem pronajatého majetku na příslušný fond, nebo do dne vydání restitučního nároku, tudíž neodůvodňuje nyníší užívání pozemku žalobcem.
64. Dle názoru soudu se ani jedna z těchto nájemních smluv netýkala předmětného pozemku.
65. Vzhledem k tomu, že již v roce 1994 byla schválena dohoda uzavřená 29. 8. 1994 o vydání nemovitosti mezi Osevou Javorník a F. S., na jejímž základě bude do katastru nemovitostí zapsáno vlastnické právo pro F. S. k ideální polovině pozemků v katastrálním území B., včetně části pozemku p. č. XB v katastru nemovitostí zapsané jako část p.č. XC části p. č. XD v katastru nemovitostí zapsané jako část p. č. XC, tedy došlo k vydání ½ dotyčného pozemku, nemohlo by domnělé nájemní právo k pozemku plynoucí ze smlouvy ze dne 16. 12. 1992 nebo ze smlouvy ze dne 1. 7. 1993 přetrvat uskutečnění restituce.
66. Nelze se ani ztotožnit s výkladem žalobce, který argumentoval, že na základě zákona č. 229/1991 Sb., vznikl nájemní vztah ze zákona jemu, když ze znění § 22 odst. 2 „*vznikne dnem účinnosti tohoto zákona nebo dnem, kdy byla nemovitost podle části druhé tohoto zákona vydána, mezi nimi [uživatelé a vlastníkem] nájemní vztah*“ vyplývá, že pokud jde o okamžik vzniku nájemního vztahu, jsou dány dvě možnosti, které se vzájemně vylučují. Vznikem nájemního vztahu ze zákona pro subjekt Oseva, Semenářský statek Javorník, s.p., proto bylo toto ustanovení ve vztahu k předmětnému požadavku vyčerpáno.
67. Podle názoru soudu není užívání pozemku žalobcem odůvodněno ani smlouvou č. 2260/94 ze dne 27. 6. 1996 o prodeji podniku (části podniku) OSEVA Semenářský statek, Oseva Javor., část Uhelná, kterou sice skutečně byl na žalobce převeden majetek dle smlouvy. Privatizace byla vykonána na základě aktualizovaného privatizačního projektu č. 15139. Soud však odkazuje na citace z privatizačního projektu obsažené zejména na straně 17 a 18 napadeného rozhodnutí, z nichž soud shrnuje, že pozemky, které byly předmětem restitučních nároků, zůstaly zbytkovým podnikům, na které přešel případný nájem ze zákona. S ohledem na to, že majetek, o který se přihlásili restituční, byl vyčleněn na zbytkový podnik (pozemek byl v restituci roku 1994 vrácen F. S.), lze učinit závěr, že v době uzavření smlouvy č. 2260/94 ze dne 27. 6. 1996 již nebyl pozemek v užívání OSEVY, a žalobce proto nemohl v rámci prodeje podniku nabýt nájemní právo. Z protokolu o realizaci

privatizace samostatné jednotky ze dne 7. 8. 1996 rovněž není dle názoru soudu seznatelné, že by snad v rámci privatizace měl žalobce nabýt nájemní právo k pozemku.

68. Žalobce se rovněž dovolával nájemní smlouvy ze dne 25. 8. 1994 mezi E. S. a Zemědělským družstvem Agroholding. Z ní vyplývá, že předmětem nájmu byly pozemky uvedené v příloze smlouvy, zároveň však příloha, která byla součástí smlouvy v době uzavření, není obsažena ve správním spisu, a byly předloženy pouze přílohy z následujících let počínaje rokem 2005. Není proto zřejmé, jaké pozemky byly v roce 1994 E. S. pronajaty, ostatně o podíl na předmětném pozemku se jednat nemohlo, protože E. S. jej v tu dobu ani nevlastnila, nadto sama E. S. uzavření této smlouvy popírá (viz písemné prohlášení ze dne 26. 6. 2019). Předmětný pozemek, resp. jeho ideální polovina se objevuje v příloze č. 1 ze dne 26. 1. 2005.
69. Soud se však i v posouzení této otázky musí ztotožnit s názorem žalovaného. Jak bylo vyloženo Nejvyšším správním soudem, podle § 136 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, věc může být v podílovém spoluvlastnictví více vlastníků. Předmětem spoluvlastnického práva je určitá věc jako celek. Tato věc náleží celá každému spoluvlastníku; rozdělena (podílem) není společná věc, ale vlastnické právo. Podle § 137 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb. podíl vyjadřuje míru, jakou se spoluvlastníci podílejí na právech a povinnostech vyplývajících ze spoluvlastnictví ke společné věci. Z citovaných ustanovení vyplývá, že spoluvlastnický podíl vyjadřuje toliko rozsah, v jakém jednotliví spoluvlastníci vykonávají a nesou jinak shodná práva a povinnosti, která pro ně vyplývají z vlastnictví společné věci jako celku. U podílových spoluvlastníků jde tedy o tzv. ideální podíl na společné věci, nikoli o reálné vymezení vztahující se k určité části společné věci. Nedošlo-li k reálnému rozdělení spoluvlastněných pozemků, nemohl existovat jako samostatný předmět nájmu ideální podíl ve výši jedné poloviny (reálně blíže neurčený) na těchto pozemcích, neboť je to pojmově vyloučeno (viz žalovaným odkazovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 1. 2020, sp. zn. 26 Cdo 508/2019, shodně i jemu předcházející rozsudek ze dne 12. 1. 2011 sp. zn. 28 Cdo 3535/2010 a ze dne 12. 11. 2018 sp. zn. 26 Cdo 1513/2018). V projednávané věci nebylo ani tvrzeno, že by v minulosti došlo k reálnému rozdělení spoluvlastněného pozemku a takový poznatek nevyplývá ani ze správního spisu. Nelze proto smlouvu, jejímž předmětem je ideální podíl na pozemku, považovat za platně uzavřenou, neboť jejím předmětem není řádně určená věc v právním smyslu, jak to vyžadoval § 683 zákona č. 40/1964 Sb., ale plnění právně nemožné (§ 37 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb.). Takovou smlouvu je třeba považovat v části vztahující se k předmětnému pozemku za absolutně neplatnou.
70. Takový výklad se nijak nepřičí ani závěrům Ústavního soudu, na které odkazoval žalobce (nález ze dne 11. 11. 2013 sp. zn. I. ÚS 2447/13 a ze dne 10. 7. 2008 sp. zn. I. ÚS 436/05). V projednávaném případě byl předmět nájmu - ideální podíl ve výši jedné poloviny na pozemku, aniž by byl reálně určen - právně nemožný, přičemž o zamýšleném předmětu nájmu pochyb není. Nejedná se tedy o vadu, kterou by bylo možné zhojit výkladem a poukazy na autonomii vůle. Rovněž se nejedná o případ absurdního vytržení některé části smlouvy z kontextu, protože hranice neplatnosti části smlouvy jsou zřetelně dané jejím předmětem, a neplatnost smlouvy je omezena na rozsah, v jakém se právně nemožného předmětu týká.
71. Vzhledem k tomu, že původní přílohy nájemní smlouvy ze dne 25. 8. 1994 nejsou součástí správního spisu, nelze s jistotou uzavřít, zda tato smlouva, za předpokladu, že vůbec byla E.

S. uzavřena, byla někdy smlouvou platnou. Nicméně, nejpozději s uzavřením přílohy č. 1 ze dne 26. 1. 2005 nastala její neplatnost, přinejmenším v části týkající se předmětného pozemku. Z toho důvodu nemůže být ani tato smlouva titulem, který by opravňoval žalobce k užívání pozemku.

72. Žalobce poukazoval na to, že E. S. si od něj nechávala vyplácet nájemné, což je doloženo rovněž ve správním spisu. S ohledem na to, že žalobce dokládal výplaty až od roku 2011, tedy přibližně od doby, kdy nabyla i druhou ideální polovinu pozemku, nelze z toho dovozovat závěry ohledně toho, jaká část pozemku jí byla žalobci pronajata.
73. Tvzení žalobce, že na druhu ideální polovinu pozemku, kterou E. S. koupila v roce 2011, byla uzavřena ústní nájemní smlouva, je popřena prohlášením E. S. ze dne 26. 6. 2019 a také její výpovědí zachycenou v úředním záznamu o podání vysvětlení ze dne 10. 9. 2019. Žalobce sice v řízení před správními orgány předložil Přílohu ze dne 12. 11. 2015 obsahující ruční vpisky, soud ji však nepovažuje za věrohodnou. Její věrohodnost je snížena tím, že Příloha č. 1 ze dne 12. 11. 2015 obsahující ruční vpisky je rozporná se skutečnostmi zjištěnými z prohlášení E. S. ze dne 26. 6. 2019 a úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 10. 9. 2019, které soud považuje za pravdivé, nadto ze způsobu provedených ručních oprav není zřejmé, zda byly provedeny před podpisem přílohy nebo až následně, a i ve správním spise je obsažena tatáž příloha bez dodatečných vpisů.
74. Nic na věci nemění ani to, že v nabídce odkoupení nemovitostí a spoluvlastnických podílů k nemovitostem ze dne 9. 11. 2018 E. S. uvedla, že předmětný pozemek je dlouhodobě propachtován žalobci. Takový dopis E. S. je v souladu s tím, co uvedla při podání vysvětlení dne 10. 9. 2019 na Policii ČR, tedy že ideální jedna polovina pozemku byla předmětem nájemní smlouvy ze dne 25. 8. 1994 nejpozději na základě přílohy ze dne 26. 1. 2005, zatímco ohledně druhé poloviny se domnívala, že je pronajata žalobci ze strany Pozemkového fondu České republiky, a proto se nebránila, když žalobce obdělával celý pozemek. Výpověď nájmu z pozemků ze dne 29. 8. 2018, kde je nájem vypovídán pouze co do ideální poloviny pozemku, se jeví být se shora uvedeným v rozporu, nicméně výpověď odpovídá pozemkům uvedeným v přílohách nájemní smlouvy ze dne 25. 8. 1994 (s výjimkou shora popsanou), tedy nezahrnuje druhou ideální polovinu pozemku. Tato nekonzistentnost je však pouze zdánlivá a nemá pro projednávanou věc význam – výpověď z nájmu z pozemků ze dne 29. 8. 2018 obsahuje pozemky odpovídající nájemní smlouvě a není důvod, proč by E. S. nemohla do nabídky odeslané žalobci zahrnout více pozemků, než mu pronajímala.
75. Žalobcem předestřený právní názor není dle názoru soudu odůvodněn ani čestným prohlášením J. Š. ze dne 22. 6. 2020 a čestným prohlášením P. Š. Z celého správního spisu je zřejmé, že právní vztahy týkající se pozemku p. č. XA v katastrálním území B. jsou sporné. Tato čestná prohlášení proto dle názoru soudu nejsou způsobilá vypovědět o skutečném právním stavu věci, ale maximálně o tom, kdo pozemek skutečně užíval, což není pro posouzení, zda měla být provedena aktualizace evidence půdy, rozhodné.
76. Soud přisvědčuje tvrzení žalobce, že E. S. měla na základě stanov žalobce ze dne 27. 6. 2014 povinnost pronajmout pozemek žalobci. Tato samotná skutečnost však neznamená, že tuto povinnost také plnila. Z prohlášení E. S. ze dne 26. 6. 2019 vyplývá, že druhou polovinu pozemku, získanou na základě kupní smlouvy ze dne 15. 8. 2011, žalobci nepronajala.

77. Dle názoru soudu žalobci žádný z jím přdestřených užívacích titulů nesvědčí.
78. Soud nesdílí názor žalobce, že by žalovaný hodnotil důkazy neobjektivně nebo zaujatě. Je pravdou, že prvostupňové i napadené rozhodnutí se o prohlášení E. S. ze dne 26. 6. 2019 a úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 10. 9. 2019 do značné míry opírají, nejedná se však o jediné podklady, které by svědčily závěrům správních orgánů. Soud shledává prohlášení E. S. ze dne 26. 6. 2019 důvěryhodné. E. S. není účastníkem řízení a z ničeho nevyplývá, že by na výsledku řízení měla jakýkoliv osobní zájem. Naopak, její vyjádření budí dojem určité neochoty se řízením vůbec zabývat. Zároveň skutečnosti, které sdělila v prohlášení ze dne 26. 6. 2019, jakož i které vyplývají z úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 10. 9. 2019, jsou, až na shora uvedené výhrady, souladná a logicky navazující na ostatní podklady, které soud vyjmenoval shora.
79. Důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí není dle názoru soudu ani to, že správní orgány nevyslechly žalobcem navrhované svědky a nevydaly o tom samostatné rozhodnutí. Soud připomíná, že je na uvážení správního orgánu, které důkazy provede, pokud však nevyhoví důkazním návrhům účastníka řízení, je potřeba tento postup odůvodnit, čemuž správní orgány dostaly. Takové odůvodnění se žalobci dostalo, a to jak v prvostupňovém, tak napadeném rozhodnutí (strana 10 prvostupňového rozhodnutí, poslední strana napadeného rozhodnutí). Nadto, stěžít může žalobce dovozovat existenci vady řízení způsobené tím, že nebyli vyslechnuti jím navrhovaní svědci, když se jedná mimo jiné o předsedu představenstva žalobce, který za něj zároveň v tomto řízení jedná.
80. Soud v postupu správních orgánů nespatřuje ani žádnou zlovolnost a snahu žalobce poškodit, naopak správní orgány v souladu se svými zákonnými povinnostmi věnovaly značné úsilí zjištění stavu věci.
81. Soud proto shrnuje a uzavírá, že dle jeho názoru byly splněny podmínky pro provedení aktualizace evidence půdy, neboť v řízení nebylo prokázáno, že by žalobci svědčil platný titul, který by jej opravňoval k užívání pozemku, zatímco O. L. svědčí vlastnické právo k pozemku parcelní číslo XA v katastrálním území B.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

82. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal důvodným žádný z přdestřených žalobních bodů, ani neshledal žádnou vadu, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti a pro kterou by bylo třeba napadené rozhodnutí zrušit, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
83. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Právo na náhradu nákladů proto nemá ani jeden z nich.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2024

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu